

Een gelukkig mens komt in zijn leven af en toe iemand tegen, waarvan het jammer is dat je hem of haar al met eerder gekend hebt. Hetzelfde is uw verslaggever overkomen, toen hij een jaar of drie geleden zijn gast van vandaag voor het eerst ontmoette. Het klikte meteen en dat zal hopelijk zo blijven.

Wim Broekmeijer, want daar hebben we het over, loopt nog niet zo lang mee als vrijwilliger in de parochie van de H. Jozef, maar hij heeft z'n sporen ook daar alweer verdiend.

Eigenlijk is hij een in 1930 geboren Amsterdammer, maar als je met hem spreekt verraadt zijn stem toch dat hij is getogen in Nijmegen of omgeving. Zijn vader werkte in Amsterdam bij Michelin Vanuit een grote vrachtauto, tegenwoordig servicewagen genoemd, werden banden behandeld en gewisseld, maar dan vooral van vrachtwagens en trekkers bij de steenfabrieken. Al z'n ooms en tantes, waarvan er nog één leeft woonden in Mokum.

Hij heeft een ouder zusje dat in Wijchen woont.

Wim is erg familieziek en toen uw verslaggever er even de rem afhaalde werden de stambomen van opa's en oma's van beide kanten uitvoerig toegelicht. Jammer dat er te weinig ruimte is om daar al te uitgebreid op in teo gaan. Interessant is het wél !

De 'deftige' naam Schimmelpenninck (met ck !) komt er in ieder geval ook in voor en z'n vergrootvader – van moeders kant – was 'koekbakker' in Deventer. Die stad is er, als et gaat om koek, nog beroemd om.

Grootvader Broekmeijer was zadelmaker en verdiende de kost bij de Nederlandse Rijtuigenfabriek en later bij de autofabriek Spijker. De Broekmeijers waren streng katholiek, zoals Wim dat uitdrukt, hetgeen vroeger overigens wel meer voorkwam. Zo nam opa, ook als hij later op bezoek in Nijmegen was, telkens zijn hoed af als hij een kerk passeerde. Dat moest dan wel een katholieke kerk zijn ! Uw verslaggever herinnert zich dat ook van zijn vader, zelfs als die in de auto zat. Grootvader had trouwens een heeroom die, naast pastoor van de Augustijnenkerk, deken was van Nijmegen en omgeving. Wim toont nog vol trots een bidprentje uit 1890 van deze gewijde verwant. We zullen maar niet over voorvader spreken.

In de dertiger jaren, de échte crisisjaren, was het ook bij Broekmeijer geen vetpot- In '39 verhuisde het gezin naar Leeuwarden. Dat duurde nog geen jaar en uiteindelijk vestigde de familie zich op 6 mei 1940 in de Vondelstraat in Nijmegen, vlak bij het station. Bij de inval van de Duitsers een paar dagen later, bliezen de Nederlandse soldaten de brug over het spoor aan de Graafseweg op, en de jonge Wim Broekmeijer schrok zich een hoedje. Dat was geen mooi welkom in Nijmegen! Maar in zijn jeugd en ook nog in de eerste jaren van zijn huwelijk was z'n leven toch nauw verbonden met die stad. Hij was er koorknaap in de Jozefkerk en vertoonde zoveel talent dat hij met Kerst in de nachtmis solo het Panis Angelicus mocht zingen. Toen hij de baard in de keel kreeg wend hij opgenomen in de Aloysiuscongregatie, een club voor brave jongens, met de bedoeling hen braaf te houden. Ze mochten meelopen in de Maria Omgang, waarbij de Madonna van de Molenstraatkerk in processie naar een rustaltaar op het Keizer Karelplein werd gedragen en weer terug.

Vader Broekmeijer was niet erg kerks. Hij had de pest aan priesters die alleen maar naar mensen gingen met geld. Dat is tenminste een standpunt ! Maar de bekende Jezuiet Pater Rubens van de Molenstraatkerk kon bij hem geen kwaad doen. Daar ging hij wel ter kerke.

Al vrij snel kon vader niet meer bij Michelin werken omdat er geen banden meer waren

en omdat de servicewagen door de Duitsers in beslag was genomen. Dus werd hij tewerk gesteld in Duitsland, wist daar te ontvluchten en werd vervolgens afgekeurd door de 'goeie' huisarts, dokter Troost. Toch kreeg hij daarna al snel werk bij de spoorwegen op het station in Nijmegen. Hoe dat in de oorlog allemaal kon, daar snap je anno 2005 niks van ! Wim begon in '40 op de Jozefschool aan de Bijleveldsingel.

Op 22 februari 1944 toen hij op weg naar huis was voor het middageten, vond het bombardement van Nijmegen plaats. Hij kon samen met z'n moeder op tijd thuis in de kelder komen. Het huis bleef gespaard maar de ramen lagen aan diggelen. Zijn vader was op het werk en omdat het station zwaar was aangevallen werd moeder erg ongerust. Wim werd er op uitgestuurd om poolshoogte te nemen. Hij vond zijn vader gelukkig ongedeerd, druk bezig met het verzorgen van de gewonden in de

stationswachtkamer. Wederom een bittere ervaring voor een jonge jongen, al die doden en gewonden.

De grondbeginselen van het beroep waar Wim later zoveel plezier in beleefde, werden gelegd in het noodonderkomen van de Nijmeegse ambachtschool, de kelders van het Albertinum aan de Driehuizerweg. Daar werkte in dezelfde kelders een Broeder die de verwarming moest stoken en tussen de bedrijven door van lege granaathulzen de mooiste vaasjes, kannetjes en asbakken maakte. Wim zorgde voor aanvoer van hulzen, overigens geen ongevaarlijke bezigheid, en leerde van de broeder de liefde voor metaal en het gebruiken van zijn handjes. Zijn hele leven is verder verweven geweest met metaal.

Op zondag 17 September 1944 zat Wim thuis op het platdak achter de schoorsteen en vanaf die tamelijk veilige positie heeft hij de luchtlandingen in de omgeving nauwgezet gevolgd.

Het eindexamen van de technische school behaalde de jonge student op z'n sloffen en omdat hij de beste van de groep was kreeg hij meteen een baan. De bedrijven stonden te springen om geschoolde mensen. Wim koos voor de PGEM, de elektrische centrale, onder anderen vanwege het hoge uurloon van 47 cent (!) per uur. Wat hij verdiende aan overuren hoefde hij thuis niet af te dragen. Dat vormde zijn zakgeld.

Hij barstte van de leergierigheid, haalde in de avonduren alles aan diploma's wat er te halen viel — bijvoorbeeld landmachinist A en B — en volgde de avond- MTS. Zaterdag mocht hij dan op een heel groot tekenbord tekenen op de tekenkamer van de PGEM.

Op het bedrijf werkte ook mijnheer van der Zanden die vlak bij de centrale woonde en een mooie dochter had met de naam Bep. Die dochter keek vanachter het raam vaak uit naar de leuke jongen die een paar maal per dag op de fiets langskwam. Nadat ze elkaar op zondagen een paar keer ontmoet hadden, als EHBO-er tijdens één van de vele Nijmeegse wandelmarsen, was er geen speld meer tussen te krijgen. Die gebruikten ze trouwens om de blaren te prikken. De Vierdaagse liep Wim zelf mee, tot twaalf keer toe.

Bep en Wim hebben altijd veel aan het verenigingsleven gedaan, tot op de dag van vandaag. Het waren echte gemeenschapsmensen, en dat zijn ze gebleven, ondanks het klimmen der jaren met alle ongerief van dien. Zo was

Wim jarenlang bestuurslid van de personeelsvereniging van PGEM en vanuit die ervaring richtte hij in '87 een club van oud-medewerkers op waarbij hij nog steeds aan de touwtjes trekt. Hij bleef lang EHBO-er en was ook nog eens bestuurslid van een Aquariumvereniging.

In 1955 zijn ze getrouwd en ze kregen in Nijmegen een dochter en twee zoons. Wim werkte hard en studeerde hard. Bep hielp hem met wiskunde en dat alles resulteerde in 1964 tot het felbegeerde diploma MTS. Verder ging het weer, diploma's kwaliteitbeheersing, gasbeheersing, enzovoort, je kon er de kamer mee behangen. Nederland stapte massaal over op aardgas en Wim hielp mee, via de geiserfabriek ASW in Deurne waar hij een kwaliteitsafdeling oprichtte.

In 1972 verhuisde hij naar Rank Xerox in Venray. Hij kreeg als opdracht de toeleveranciers te controleren op de kwaliteit van hun halffabrikaten. Hij reisde heel Europa af en werd natuurlijk overal met respect ontvangen en behandeld. Prachtige tijden, maar bij het opvoeden van de kinderen stond hij wel vaak aan de zijlijn. Waar hebben we dat meer gehoord ?

In 1978 verhuisde het gezin naar Cuijk dat ze al kenden van de Vierdaagse, maar vooral ook vanuit hun caravan op de Messemaker. Na 10 jaar Hazeleger vonden ze in de Sleedoorn hun home.

Op 57-jarige leeftijd, na veertig jaar noeste arbeid, ging Wim in de VUT. Hij bleef werken, maar nu als adviseur voor vroegere klanten. Wat moest hij daar nou voor rekenen ? Hij durfde niet, maar zijn opdrachtgevers waardeerden zijn adviezen heel erg en adviseerden hem honderd gulden per uur te vragen. Da's nog eens andere koek dan de 47 cent waar hij mee startte.

Op z'n 63ste verjaardag is hij er mee gestopt.

Intussen deed Wim nog steeds veel vrijwilligerswerk. Hij was zelfs drie jaar voorzitter van de woningbouwvereniging, maar dat viel hem eigenlijk te zwaar. Vooral alle cursussen die gevolgd moesten worden.

Het belangrijkste vrijwilligerswerk dat hij in zijn leven gedaan heeft, doet hij nóg. In 1987 kwam hij in aanraking met het Nationale Bevrijdingsmuseum in Groesbeek. Hij begon met baliewerk en als gids. Daarna heeft hij de "Roll of Honour" in het museum, waarop alle in Europa gesneuvelde geallieerden vermeld staan, volledig vernieuwd en geactualiseerd. Hij beseft mede daardoor als geen ander welke offers er gebracht zijn voor onze bevrijding. Iedere naam kreeg voor Wim bijna een 'gezicht'. Sinds tien jaar verzorgt hij in het hele land de kranslegging van

poppy (klaproos) kransen op de oorlogsgraven van soldaten uit Engeland en de Commonwealth, Australië, Canada enz.. Hij ontvangt de kransen van de Royal Britttish Legion uit Engeland en zorgt voor verzending naar een veertigtal regionaal verdeelde mensen in Nederland, met de opdracht erbij welke graven bezocht moeten worden, meestal op verzoek van de nabestaanden. Zelf doet hij de kranslegging in Nijmegen en Noord Limburg en omstreken. Uit dien hoofde heeft hij ook nogal eens direct contact met familieleden. Bij de joodse graven zorgt hij dat er vijf steentjes op het graf liggen. Die verzinnebeelden de boeken van Mozes. Daarom, heeft hij steeds kiezelstenen in zijn zak.

Als je Wim over dit prachtige werk hoort praten krijgen hij en uw verslaggever beiden een brok in de keel. Je zou er een boek over kunnen schrijven. Het is van aanzienlijk minder belang, maar Wim is ook nog betrokken (geweest) bij het spelen van jeu de boule in Cuijk en de organisatie daaromheen. Hij bracht het zelfs tot regionaal afgevaardigde. Zo organiseert hij samen met Bep ook nog ieder jaar een groot meerdaags toernooi in deze tak van sport in het buitenland.

Typisch een man die geen ‘nee’ kan zeggen.

Dat was ook het geluk voor de parochie toen Wim enkele jaren geleden door Hans Heijhuurs gevraagd werd om de Mariakapel wat in de gaten te houden en te verzorgen. Sindsdien is hij op meerdere fronten nauw betrokken bij het parochiewerk, vooral ook als pastoriëwacht. Alles pakt hij aan. Hij heeft, als een echte metaalman, zelfs het tabernakel in de kerk al een paar keer geprepareerd.

Vanwege zijn kleinkinderen heeft hij een aantal keren het Vormsel en de Eerste Commune meegemaakt. Dat zijn voor hem hoogtepunten in de kerkelijke beleving. Waar het met onze parochie naar toe gaat weet hij natuurlijk ook niet. Wel vindt hij dat de band tussen de wijk en de Jozefparochie de laatste jaren weer sterker wordt, waarschijnlijk door de Mariakapel, door Pastor Kees en door het parochieblad. En natuurlijk ook door al die vrijwilligers die zich zo inspannen voor de parochie. “Een wereld zonder kerk wordt helemaal hopeloos” spreekt Wim met een zucht.

En dat mensen uit — pak hem beet — de Vuurijzerstede zomaar overstappen naar een andere parochie ziet hij ook nog niet zitten. Deze prachtige vrijwilliger, deze consequente man, deze goede vriend moet nog lang in goede gezondheid blijven leven. Dat willen we wensen. Niet alleen in zijn eigen belang en dat van zijn vrouw en kinderen, maar in het belang van de hele gemeenschap in het algemeen en die van de Jozefparochie in het bijzonder !

Wim en Bep, het moge jullie goed gaan.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.